Пахучий пил невпинно осіда,
Фарбує все у матові півтони,
І голоси людські — як відгомони
Того, про що розказує вода.

Черги спокійно кожен дожида,
А сам у маренні якомусь тоне,—
І тільки жарт приперченосолоний
Місток до дійсності перекида.

Діждались нового! Жита, сказати,
Як у людей... Подумати: коли б
Іще на горе довелось чекати!

Ну, та минуло. А тепер од хати
До хати розлива всесильний хліб
Мідні та живодайні аромати.

1929